

det, vi trænge til, men som vi ikke før havde, nemlig Allierebe. — Jeg skal nu tillade mig at nævne den simple Grund, jeg har til at afgive den Stemme, jeg idag agter at afgive. Den ærebe Minister sagde, at, naar han maatte være saa lykkelig at bringe dette Forslag igjennem, skulde det blive gennemført i den Mand, hvori det er affattet. Ja, naar den ærebe Minister kunde sikkre os noget Saadant, naar vi kunde raade for Fremtiden, var der mange Ting, man kunde gjøre, og mange Ting, man kunde unblade; men vi have i denne Sal hørt Ytringer, som berettigede Mænd, der have fulgt vor politiske Udvikling gjennem mange Aar, til at være temmelig vaersomme, saasnart Taler er om, hvad der kan hænde det Menneskelige, altsaa ogsaa Ministeriet. Det er ganske vist, hvad den ærebe Minister udtalte, at vi faae en større Hær, end vi før have haft, eller i dette Dieblif have, men det, den bliver større, skal stables; det er ikke tilstede. Om denne Hær bliver saa fast og kraftig som de tidligere, er et Spørgsmaal, der skal afgjøres, og som mulig den nuværende Minister har Magt til at sikkre sig, men dermed er det dog slet ikke givet, at det vil skee. Man vil sige: Nu har Danmark faaet en Storhær, og derover ville Mange glæde sig. Jeg vil tilstaae, at det hører med til de menneskelige Forholds Strøbeligheder, at man er nødt til at have, hvad man kalder en Storhær, thi vi maae naturligtvis gjøre ligesom alle Andre. Vi maae væbne, naar de Andre væbne, men jeg haaber ogsaa, at vi, naar Tidsaannden fører det med sig, naar der kommer Lustninger, som gaae i den Retning, at man skal afvæbne, ogsaa ville gjøre det. Skulde saadanne Forhold indtræde i Løbet af de 5 Aar, inden hvilke en Revision ikke kan finde Sted, haaber jeg dog, vi ville være saa fornuftige at afvæbne, men nok er det, at der her er givet et Middel til at have en Storhær. Jeg tænker mig nu — og det er jeg berettiget til at tænke mig — at der kommer en Statsstyrelse, som siger: Hvorfor have vi denne Storhær? Naar en Mand paa Landet har en Stadsbogn, der staaer i hans Skur, synes han, at der dog bør gives en Leilighed til at bruge den, thi hvorfor skal man have en Stadsbogn, som bestandig staaer inde i Skuret? Nu

er det jeg siger, at der her i denne Sal engang har lydt nogle Ord, som jeg maa tillade mig at citere — de ere meget lette at citere — men jeg vil ikke være den, der oversætter dem. Disse Ord ere: „Fortissima consilia sæpe tulissima“. Jeg overlader til Enhver at oversætte dem, men jeg siger kun, at disse Ord løbe i denne Sal kort før den sidste Krigs Udbrud, og vi vide, at nattet vi havde en god Hær, som den ærebe Minister før sagde, udeblev dengang dog ganske vist, taffet være de daværende Forhold, det, den ærebe Minister meente var Frugten af en viis Statsstyrelse, nemlig Allierebe. Vi stode aldeles uden Saadanne; vi havde ikke en Eneste, der støttede os. Efter at Alle havde givet os de bedste Raad, de kunde, erkjendte dog Alle, at selv om vi fulgte disse Raad, havde vi ikke en eneste Allieret. See, det er den Grund, som i dette Dieblif bringer mig til at afgive min Stemme saaledes, som jeg ellers ikke vilde have afgivet den. Den ærebe Minister kan være fuldstændigt overbevist om, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde have afgivet min Stemme saaledes, hvis jeg havde den Tro, at jeg derved vilde forandre det Resultat, som endelig kommer til at foreligge, thi man stylder at handle efter de forskjellige Omstændigheder, saaledes som man kan forsvare det; men Enhver har sin Dør at feie for; jeg har min, og udenfor den vil jeg feie. Jeg vil tillade mig yderligere at bemærke, at hvis Slutningsbestemmelsen igaar var vedtagen, saaledes som den forelaa fra 2den Behandling, vilde jeg ikke have anseet det for rigtig at sige Net ved 3die Behandling af denne Sag, idet jeg gaaer ud fra en anden Opfattelse end den, der er gjældende hos de fleste af de ærebe Herrer i denne Sal. Jeg mener nemlig, at man skal føre Forhandlingerne igjennem paa alle de tre Trin, enhver Lov har at gennemgaae; det ene Thing, det andet Thing og Statsraadet, saaledes at man har alle Kræfter tilstede paa ethvert Sted tillige. Naar Loven var vedtagen saaledes i Folkethinget, som dets Opfattelse tydeligt nok var gjort gjældende ved 2den Behandling, kunde man have seet, hvorledes det var lykkedes Rigsdagen at bringe denne Sag igjennem, og jeg skulde da for mit Vedkommende have anseet